

417

Besluit van 2 juli 1979 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 21 november 1967, Stb. 579, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in de artikelen 415a, eerste lid, 415b, tweede lid, 415d, tweede lid, 415f en 415g van het Wetboek van Koophandel (Besluit aanspraken van schepelingen, die niet verzekerd zijn ingevolge de Ziektewet)

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 15 maart 1979, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afdeling W.V., nr. 51328, mede namens Onze Minister van Justitie;

Gelet op artikel 415g, tweede zin, van het Wetboek van Koophandel;
De Raad van State gehoord (advies van 25 april 1979, Nr. 22);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 26 juni 1979, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afdeling W.V., Nr. 52360, uitgebracht mede namens Onze Minister van Justitie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Enig artikel

Artikel 5 van Ons besluit van 21 november 1967, Stb. 579¹, wordt gelezen als volgt:

Artikel 5

Het bedrag, bedoeld in artikel 415g, tweede zin, van het Wetboek van Koophandel, wordt vastgesteld op een bedrag per jaar, dat wordt verkregen door vermenigvuldiging met het getal 260 van het bedrag van het ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering geldende maximum-dagloon, verminderd met de geldswaarde van andere loonbestanddelen als bedoeld in artikel 415g, eerste zin.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

Soestdijk, 2 juli 1979

Juliana

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter

Uitgegeven de tweede augustus 1979

De Minister van Justitie a.i.,
A. Pais

NOTA VAN TOELICHTING

Ingevolge artikel 415c van het Wetboek van Koophandel ontvangt de schepeling die niet verzekerd is krachtens de Ziektewet, na afloop van het eerste jaar der arbeidsongeschiktheid – gedurende welke periode hij op grond van artikel 415a van dat Wetboek uitkering heeft ontvangen – nog verdere uitkering, voor zover de ongeschiktheid het gevolg is van een hem in verband met de dienstbetrekking overkomen ongeval. Voorts hebben ingevolge artikel 415e van het Wetboek van Koophandel in geval van overlijden van die schepeling zijn nagelaten betrekkingen recht op een uitkering.

Ingevolge artikel 415g van het Wetboek van Koophandel worden de uitkeringen, bedoeld in de artikelen 415c en 415e, berekend naar het naar tijdruimte in geld vastgestelde loon dat werd genoten toen het ongeval plaatsvond, verhoogd met de geldswaarde van andere loonbestanddelen.

Hetgeen het naar tijdruimte in geld vastgestelde loon meer bedraagt dan een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen bedrag wordt daarbij niet in aanmerking genomen.

In artikel 5 van het Koninklijk besluit van 21 november 1967, Stb. 579, was het zojuist bedoelde maximum aanvankelijk vastgesteld op f 10 000 per jaar. Dit bedrag op jaarbasis was ontleend aan het maximumdagloon van f 32 (bij een zesdaagse werkweek) dat voor de toepassing van de – per 1 juli 1967 ingetrokken – Zeeongevallenwet 1919 laatstelijk gold ingevolge artikel 2, zevende lid, van die wet, in verbinding met het Koninklijk besluit van 12 december 1966, Stb. 552, krachtens artikel 9, eerste lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering.

Op voorstel van de Coördinatie-Commissie voor de Koopvaardij werd, getet op de loonontwikkeling sedert 1967 en voorts in aanmerking genomen, dat in internationaal verband tijdens de van 14 oktober 1970 tot en met 31 oktober 1970 te Genève gehouden 55e (Maritieme) Conferentie van de I.L.O., de norm van het minimumloon voor zeevarenden met rond 45 % werd verhoogd, het bedrag van f 10 000 bij Koninklijk besluit van 15 maart 1972, Stb. 165, nader vastgesteld op f 15 000.

Door de Coördinatie-Commissie wordt thans voorgesteld om het bedrag van f 15 000 aan te passen en wel in die zin dat het wordt vastgesteld op een bedrag per jaar dat wordt verkregen door vermenigvuldiging van het ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering geldende maximumdagloon – dat aan onder meer de uitkering krachtens de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering ten grondslag wordt gelegd – met het aantal werkdagen per jaar, te stellen op 260 (bij een vijfdaagse werkweek).

De Coördinatie-Commissie is van mening dat er geen aanleiding is en dat het bovendien niet billijk is om voor schepelingen op wie het Koninklijk besluit van 21 november 1967 van toepassing is, (in het buitenland wonenden, waaronder ook Nederlanders) een ander maximum voor de berekening van de uitkering te hanteren dan voor hun collega's die verzekerd zijn ingevolge de Ziektewet en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering. Omdat de in het besluit van 21 november 1967 neergelegde regeling – evenals die in de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering – een min of meer langlopend karakter draagt, acht zij een vaststelling van het in artikel 415g, tweede zin, van het Wetboek van Koophandel bedoelde bedrag aan het 260-voud van het maximum dagloon ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering verminderd met de geldswaarde van andere loonbestanddelen als bedoeld in de eerste zin van dat artikel 415g, meer op zijn plaats. Door deze vermindering wordt voorkomen dat de desbetreffende schepelingen over een hoger bedrag uitkering zouden kunnen ontvangen dan degenen op wie de werknemersverzekeringen van toepassing zijn. Bovendien, zo wordt opgemerkt, biedt dit voorstel het voordeel dat het maximum uitkeringsloon als bedoeld in artikel 5 van het besluit van 21 november 1967 niet meer, zoals tot nu toe is geschied, telkens afzonderlijk aan de loonontwikkeling behoeft te worden aangepast. Het maximumdagloon ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering dat thans f 225,21 bedraagt, wordt namelijk krachtens artikel 9 van de Coördinatiewet Sociale Verzekering tweemaal per jaar herzien in verband met de ontwikkeling van de lonen.

Dit voorstel heeft de instemming van de partijen bij de collectieve arbeids-overeenkomsten voor de grote respectievelijk de kleine handelsvaart, de Coördinatie-Commissie voor de Visserij en het bestuur van de Vereniging Zee-Risico 1967.

De uit de voorgestelde wijziging voortvloeiende financiële consequenties zijn voor de Vereniging Zee-Risico 1967 betrekkelijk gering, aangezien het slechts om een klein aantal gevallen gaat waarin het huidige maximum uitkeringsloon wordt overschreden. Het gemiddelde uitkeringsloon op jaarbasis bedroeg in 1977 f 9 373.

Het bestuur van de Vereniging heeft zich niettemin gerealiseerd dat een voorkomend geval van iemand, wiens loon hoger is dan het thans voorgestelde maximum inkomensplafond en die volledig arbeidsongeschikt wordt en zal blijven, wel kan veroorzaken dat de kosten van het desbetreffende jaar relatief aanzienlijk stijgen.

Dit moge blijken uit het volgende. Vanaf 1 januari 1979 kan op grond van de huidige regeling de Nederlandse schepeling die niet verzekerd is ingevolge de Ziektewet, als hij 52 weken arbeidsongeschikt is geweest en indien hij na afloop van deze periode nog arbeidsongeschikt is, bij volledige arbeidsongeschiktheid per jaar maximaal een bruto uitkering ontvangen van f 11 994,68 (70 % van de som van f 15 000 en f 2 135,25 (vrije voeding). Ingevolge de thans voorgestelde regeling zou dat, op basis van het tot 1 juli 1979 geldende bedoelde maximumdagloon, per jaar een bruto bedrag zijn van f 40 988,22 (70 % van $260 \times f 225,21$).

Het bestuur overwoog daarbij, dat dit een premiestijging voor een dergelijk jaar kan veroorzaken die absoluut en op zich zelf gezien nogal hoog is. Daarbij moet echter worden bedacht dat een dergelijke hogere premie – het betreft hier een werkgeverspremie – wordt geheven over een loon bij de rederijen, dat maar een gering deel vormt van de totale loonsom. Als de premies van de Bedrijfsvereniging voor de Koopvaardij en die van de Vereniging Zee-Risico 1967 tezamen worden gezien, blijkt de totale op te brengen premie toch op een redelijk peil in procenten van de totale loonsom. Tevens overwoog het bestuur, dat het voor een getroffen uiteraard hard kan zijn, zijn uitkering afgetopt te zien door de huidige grens.

Met het voorstel van de Coördinatie-Commissie voor de Koopvaardij en de overwegingen die tot dit voorstel hebben geleid, kunnen wij ons verenigen.

Het ontwerp-besluit strekt ertoe de door de Coördinatie-Commissie beplei-
te wijziging van artikel 5 van het Koninklijk besluit van 21 november 1967,
Stb. 579, tot stand te brengen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter